

Parohia

- Comunitate de credință -

Arhiepiscopia romano-catolică de București

Anul acesta timpul Postului Mare a fost marcat de începutul vizitelor pastorale în parohiile din Arhiepiscopia noastră.

Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Ioan, referindu-se la aceste vizite, a amintit că „în ciuda încercărilor de diferite feluri, comunitățile noastre pastorale au rezistat, și, cu preț de jertfă și de sacrificii, au păstrat acea comuniune locală și universală care ne permite să ne definim ca fiind parte din Biserica Universală”.

Totodată, a subliniat că Vizitele pastorale „tind să verifice și în același timp să întărească acea comuniune care izvorăște mai ales din ascultarea vocii Duhului lui Dumnezeu”: comuniunea în mărturisirea de credință, în participarea la celebrările liturgice și în practicarea iubirii față de ceilalți frați ai noștri. Această comuniune se trăiește înainte de toate în parohie și, ca atare, parohia, înainte de a fi o structură, un teritoriu, un edificiu, este mai presus de toate familia lui Dumnezeu. În parohie le este oferită tuturor posibilitatea de a crește în credință printr-o autentică viață spirituală.

„Niciun om nu este o insulă de sine stătătoare” spunea poetul englez John Donne. Adaptând aceste cuvinte la Biserică, putem spune că „niciun creștin nu este o insulă”. Într-adevăr, nu poți trăi credința creștină ca o simplă realitate privată, personală, rezervată. În creștinism, dimensiunea comunitară și comuniunea țin în mod esențial de mărturisirea și practicarea credinței.

În Vechiul Testament, Dumnezeu prin profeți, se adresează întregului popor al lui Israel: îl cheamă, îl atenționează, îl consolează... și atunci când se revelează unei persoane (de exemplu lui Moise sau altui profet) face acest lucru pentru a ajunge prin Cuvântul său la tot poporul; El vrea ca fiecare să se convertească și să formeze o comunitate, un popor „al cărui Dumnezeu este Domnul”.

În Noul Testament, Isus, încă de la începutul misiunii sale, se înconjoară nu de persoane izolate, dar de o adevărată comunitate, de apostoli (cf. Mc 3,14). Mântuitorul este mereu înconjurat de comunitatea apostolilor: ei îl însoțesc, îi ascultă cuvântul, se formează la școala lui Isus, cresc în credință stând alături de El.

Ne putem întreba de ce Isus nu s-a mulțumit cu adeziunea de credință a fiecărui individ în parte și a vrut să formeze o comunitate. Motivul profund, teologic, se află în adevărul central al credinței creștine, adevăr exprimat prin Misterul Sfintei Treimi și Misterul Întrupării. În însăși natura sa, Dumnezeu este comuniune, nu este o ființă izolată și solitară. Dumnezeu există ca unitate trinitară, comunitate, comuniune.

Sfântul Apostol Ioan a exprimat în mod sintetic acest lucru spunând că „Dumnezeu este iubire” (1In 4,8). Un Dumnezeu care este iubire își manifestă iubirea îndreptând-o nu spre sine, ci creând universul și omul. Acesta este motivul profund pentru care nu există creștinism fără experiență comunitară: Dumnezeu însuși este comunitate și a vrut să închege o comunitate/comuniune cu omul.

Sfântul Paul folosește o imagine puternică pentru Biserică referindu-se la caracteristica ei de comunitate: Biserică - *Trup mistic al lui Cristos* (cf. Rom 12,4-6): „după cum într-un singur trup sunt multe membre, însă nu toate membrele au aceeași funcție, tot așa noi, care suntem mulți, suntem un singur trup în Cristos și membre unii altora”.

Ce înseamnă concret a trăi o credință creștină comunitară? Înseamnă să participăm activ, fiecare dintre noi, la viața de credință a comunității, a parohiei de care aparținem. O participare care – conform practicii primei comunități creștine („Erau stăruitori în învățătura apostolilor și în comuniunea fraternă, la frângerea pâinii și la rugăciune”, *Fap* 2,42) – se realizează prin: mărturisirea credinței transmise de Apostoli; participarea activă la celebrările liturgice, în special la Sfânta Liturghie de duminică; și practicarea carității, mai ales față de cei singuri, în lipsuri și abandonți.

În ce privește primul aspect, trebuie amintit că Sfânta Scriptură nu există doar pentru a fi citită și meditată în mod individual, dar și pentru a fi proclamată în comunitate. Astfel momentele de cateheză biblică, *lectio divina*, întâlnirile în jurul Cuvântului lui Dumnezeu, devin ocazie de comunicare a propriei credințe și de ascultare reciprocă. Apoi, Isus le-a lăsat ucenicilor săi și sacramentele, de exemplu, Sfânta Euharistie: Liturghia duminicală devine moment intens de comuniune pentru că, hrănindu-ne cu toții din aceeași pâine și același potir, devenim un singur trup – *trupul mistic al lui Cristos* – după învățătura Apostolului (cf. 1Cor 10,16-17). ▶

► Dar pentru o participare activă la viața comunitară nu sunt suficiente doar ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și participarea la Sfânta Liturghie. Desigur, acestea rămân aspecte esențiale. Din ele izvorăște însă caritatea, care se exprimă în viața de fiecare zi, la toate nivelele, începând de la propria familie. Trăirea carității, onestitatea și răbdarea se concretizează înainte de toate în familie, apoi se îndreaptă și spre ceilalți. În parohia din care fiecare face parte sunt, cu si-

guranță, atâtea persoane care așteaptă o atenție cât de mică, uneori chiar un ajutor material concret. Iar „când nu avem nimic de dat, putem dărui ceva ce e mai presus de toate: o rugăciune”, după cum spunea Fericitul Vladimir Ghika. ■

PS Cornel DAMIAN
Episcop Auxiliar

PROVOCĂRILE PASTORAȚIEI FAMILIEI

Întâlnirea Președinților Conferințelor Episcopale din Sud-Estul Europei

București, România, 17-21 aprilie 2015

Reluând o tradiție care durează din 2002, președinții Conferințelor Episcopale din țările din Sud-estul Europei s-au întâlnit între 17 și 21 aprilie 2015 la București (România). Întâlnirea, realizată sub egida Consiliului Conferințelor Episcopale din Europa (CCEE), s-a desfășurat în România la invitația Arhiepiscopului Mitropolit de București și Președinte al Conferinței Episcopilor din România, Excelența Sa Monsenior Ioan Robu.

Asemănarea provocărilor pastorale și situația Bisericii catolice din aceste țări este motivul acestor întâlniri. Ele au două scopuri: întărirea relațiilor de comuniune eclezială prin împărtășirea provocărilor pastorale comune și aprofundarea unor problematice referitoare la tema familiei în vederea următorului Sinod Ordinar al Episcopilor (octombrie 2015) în lumina Sinodului Extraordinar din 2014.

În dialogul pe tema familiei, Prelații au insistat asupra următoarelor provocări pastorale:

1. **Asupra căsătoriilor mixte între catolici și ortodocși.** Există provocări și probleme din cauza diferitelor modalități de a concepe căsătoria și sacramentalitatea sa; însă logodnicii trebuie însoțiți pe un drum de credință, ca diferențele să nu îi conducă la relativism și indiferență religioasă. Dacă sunt bine trăite, căsătoriile mixte sunt o experiență de autentic dialog ecumenic. Această temă a fost obiectul unei reflecții aprofundate la întâlnirea de la Sofia din 2008.

2. **Asupra economiei globalizate** care nu are grijă nici atenție față de săraci și față de tineri și care adesea obligă oamenii din aceste regiuni ale Europei să emigreze în alte zone ale lumii în căutarea unui loc de muncă. **Emigrările** sunt o mare provocare pentru familie care necesită o atenție specială din partea Bisericii. Multe familii sunt separate din cauza emigrării. Se speră o mai strânsă colaborare pastorală între țările de origine și cele în care ajung, ca de exemplu,

în ceea ce privește pregătirea la căsătorie: comunitățile catolice din țările care îi primesc pe emigranți ar trebui să garanteze o pregătire și mai apoi o însoțire a logodnicilor care se întorc mai apoi să se căsătorească în țările lor de origine.

3. **Asupra pregătirii la căsătorie;** aceasta trebuie să fie în orice caz serioasă și urmată în logica pastorală a ospitalității, pentru ca fiecare să se simtă primit și disponibil pentru un drum de pregătire care să fie și un timp de întâlnire cu Isus și cu credința. Trebuie să se țină cont și de provocările culturii digitale care, permițând accesul la o largă informare, nu întotdeauna este integrată într-o personalitate matură capabilă de a lua hotărâri definitive și să își asume responsabilitatea familiei.

4. **Asupra pastorației familiei,** care nu poate fi o pastorație de masă, ci mai degrabă o **pastorație de apropiere și de contacte personale.** În țările din sud-estul Europei, simțul familiei este foarte viu. Familia este prețuită și dorită de tineri. Pentru o astfel de pastorație sunt importanți atât preoții cât și familiile care au un rol important atât în momentele de fericire cât și în clipele de încercare. ►►